

Arrest

nr. 78 841 van 5 april 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn die handelen in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X, X, X en X, op 9 februari 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 14 december 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 maart 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 maart 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat E. VINOIS verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers dienen op 13 oktober 2008 een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 14 december 2011 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding tot de ongegrondheid van de onder punt 1.1. vermelde aanvraag. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 13.10.2008 werd ingediend door:

B.Z. {...}

nationaliteit: Rusland (Federatie van)

geboren te Katyr-Yurt op 28.01.1983

+ echtgenoot

B.A. {...}

nationaliteit: Rusland (Federatie van)

geboren te Atchoi-Martan op 00.00.1964 alias 01.07.1964

+ kinderen

B.L. {...}

B.I. {...}

B.R. {...}

B.M. {...}

adres: {...}

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 18.02.2009, heb ik de eer u mee te delen dat dit verzoek ongegrond is.

Reden(en):

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 te bekomen.

Er worden medische elementen aangehaald voor mevrouw B.Z. {...}. De Arts-adviseur evalueerde deze gegevens op 01.12.2011 (zie verslag in gesloten omslag in bijlage) en concludeerde: Vanuit medisch standpunt kunnen we dan ook besluiten dat deze problematiek, hoewel dit kan beschouwd worden als pathologie die een reëel risico kan inhouden voor haar leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld wordt, geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien deze behandeling beschikbaar is in Rusland. Reizen met deze pathologie behoort tot de mogelijkheden. Uit de beschikbare medische gegevens blijkt geen medische noodzaak tot mantelzorg. Vanuit medisch standpunt is er dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland.”

Dusdanig stelt zich de vraag naar de toegankelijkheid van de benodigde medische zorgen, zijnde de nodige medicatie en de noodzakelijk opvolging door een specialist, in het herkomstland van betrokkene, zijnde Rusland (Tsjetsjenië). Uit informatie beschikbaar in het administratief dossier blijkt het volgende: De staat garandeert alle Russische burgers het recht op gratis medische zorgen via het systeem van de verplichte ziekteverzekering. De bijdragen voor de verzekering worden betaald door de werkgever of, voor werklozen, gepensioneerden en kinderen, door de staat. Iedereen is dus verzekerd. Wat de medicatie betreft, de algemene regel is dat Russische burgers medicatie kopen op eigen kosten. Er zijn geen vaste prijzen voor medicijnen in de Russische Federatie, de prijzen variëren van regio tot regio. Maar de staat voorziet toch gratis medicijnen voor mensen die lijden aan welbepaalde aandoeningen. Voor de behandeling van de aandoening van verzoekster is de medicatie gratis.

Wat de financiële toegankelijkheid betreft, kan ervan worden uitgegaan dat gezien deze beslissing ook geldt voor haar echtgenoot dat hij ook een steentje bijdraagt in de financiële situatie van het gezin, bij terugkeer naar het land van herkomst. In het dossier bevindt zich namelijk geen enkele aanwijzing dat haar echtgenoot arbeidsongeschikt is. Overigens lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene in Rusland - het land waar zij tenslotte meer dan 23 jaar verbleef – geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben bij wie zij terecht zou kunnen voor (tijdelijke) opvang en hulp bij het bekomen van de nodige zorgen aldaar of voor (tijdelijke) financiële hulp. Bovendien verklaarde verzoekster tijdens haar eerste asielaanvraag dat onder andere haar broers, zus en halfzussen in het land van herkomst verblijven.

Wat betreft de sociale zekerheid in het land van herkomst, kan er opgemerkt worden dat er een ouderdomspensioen is voor mannen (60 jaar) en vrouwen (55 jaar) die 5 jaar gewerkt hebben. Mannen

(65 jaar) en vrouwen (60 jaar) krijgen een staatspensioen als ze niet in aanmerking komen voor een pensioen op basis van tewerkstelling. Om in aanmerking te komen voor een invaliditeitspensioen, moet de persoon voordien tewerkgesteld geweest zijn. Er bestaat tevens een werkloosheidsuitkering (26 weken voltijdse tewerkstelling vereist in het voorbije jaar om te kwalificeren) en families wiens inkomen onder het regionale bestaansminimum valt krijgen kindergeld.

Wat betreft de toegang tot de gezondheidszorg in Tsjetsjenië en de verwijzing naar het rapport van Médecins du Monde gepubliceerd in februari 2005, waar onder andere wordt verwezen naar het gebrek aan personeel / specialisten en de moeilijkheden om te komen tot een diagnose, de verwijzing naar artikels op de website van Médecins Sans Frontières, waar onder andere wordt gewezen op het feit dat het merendeel van de dokters gevlucht is, dient er opgemerkt te worden dat er in Tsjetsjenië projecten voor mensen met de aandoening van betrokkene zijn opgestart door Artsen zonder grenzen (AZG biedt in Tsjetsjenië o.a. primaire basiszorg en voert er operaties uit) en International Medical Corps.

Verder kan betrokkene beroep doen op het REAB-programma van de International Organisation for Migration (IOM). De IOM wil de zelfstandigheid en integratie van mensen die terugkeren naar hun herkomstland verbeteren door ze te assisteren bij hun terugkeer en hun reïntegratie. Zo kunnen ze beschikken over microkredieten om hen te ondersteunen bij de opbouw van een nieuw leven.

Derhalve

1) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit

of

2) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Dat in het verzoekschrift ook argumenten worden aangevoerd (m.n.: de politieke en de economische situatie in het land van herkomst, de onveiligheid in Tsjetsjenië) welke geen betrekking hebben op de medische toestand van betrokkene. Dat met de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 duidelijk een onderscheid werd aangebracht in twee verschillende procedures, m.n. ten eerste het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening, ten tweede het artikel 9bis voor in België verblijvende personen, die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden, en die om humanitaire redenen een verblijfs-machtiging wensen te verkrijgen.

Dat de hier ingeroepen niet-medische elementen buiten de medische context van artikel 9ter vallen en dat derhalve in dit verzoek aan deze niet-medische argumenten geen verder gevolg kan worden gegeven. {...}"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voeren verzoekers de schending aan van de artikelen 9ter en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur waaronder het zorgvuldigheidsprincipe. Voorts voeren zij een manifeste appreciatiefout aan.

Verzoekers betogen als volgt:

"Soms kan men zich ook verheugen wanneer verzoeker en verweerder het over één zaak eens zijn: in huidig geval en net zoals verzoeker, concludeert de arts van verwerende partij dat "betrokkene lijdt aan een medische problematiek die een reëel risico kan inhouden voor zijn/ haar leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld wordt"

Dit betekent dat in huidig verzoekschrift niet meer geargumenteed moet worden over de ernst van de ziekte en of deze een reëel risico voor het leven met zich meebrengt.

Blijft dus enkel de vraag over naar de mogelijkheid voor Mevrouw B. {...}, als Tsetsjeense burger, om adequaat behandeld te worden in Tsjetsjenië voor een PTSD.

{...}

Inachtneming van het specifiek geval van verzoekster, manifeste appreciatiefout en motivering per referentie

Ten eerste, schijnt verwerende partij "Rusland" met Tsjetsjenië te verwarren en uit het oog te verliezen dat verzoekers uit Tsjetsjenië zijn en dat bijgevolg de beschikbaarheid van de zorgen in Tsjetsjenië getoetst moeten worden.

Daar waar verwerende partij beweert dat de “politieke en de economische situatie in het land van herkomst, de onveiligheid in Tsjetsjenië geen betrekking hebben op de medische toestand van betrokkene” kan ze niet gevolgd worden nu er wel een direct verband bestaat tussen de veiligheidsituatie in een land en de verzorgingsstelsel die er bestaat.

Zo stelt Artsen zonder grenzen op haar website (<http://www.msf-azg.be/nl/land/rusland>): “..”.

In tegenstelling met wat de bestreden beslissing gedaan heeft, dient verwerende partij rekening te houden met alle elementen van de zaak

Ten tweede, wat in de Russische wetgeving geschreven staat vindt niet per se toepassing voor de Tsjetsjeense personen Verweerder toont ook niet in concreto aan dat verzoekster, als Tsjetsjeense onderdaan, toegang zal krijgen tot de Russische mantelzorg. Verzoeker haalt het arrest MSS t. België en Griekenland van 21 januari 2011 (30696/09) aan waarin België niet veroordeeld werd omdat ze er van uitging dat aangezien de asielrichtlijnen omgezet waren in het Grieks recht en dat Griekenland lid was van de EU, de kandidaat vluchtelingen in Griekenland er zeker de nodige internationale bescherming zouden krijgen. Deze redenering werd als fout beschouwd door het EHRM: {...}.

Een zaak is het bestaan van een beschermende wetgeving voor de zieke bevolking, een andere zaak is het effectief beleven door diezelfde bevolking van deze op papier aangehaalde rechten

In dat geval, had verwerende partij moeten nagaan of verzoekster in praktijk werkelijk toegang zouden krijgen tot de nodige behandeling.

Deze toetsing kan geschieden op basis van NGO verslagen zoals OSAR Vluchtelingenhilfe bvb. Deze NGO stelde in haar recent verslag van 5 oktober 2011 “.. » (stuk 3)

Bijgevolg onderzocht verwerende partij onvoldoende de (financiële) toegankelijkheid en is onvoldoende ingegaan op het argument dat mensen van Tsjetsjeense origine niet dezelfde toegang kennen als Russen uit Rusland (Lees in dezelfde zin RvV 14.712, 31 juli 2008, RvV 23.216, 19 februari 2009) Zoals reeds beoordeeld door uw Raad en in huidig geval ook toepassing kan vinden: {...}

Ten derde, en na lezing van het verslag in stuk 3, blijkt dat verwerende partij een manifeste appreciatiefout begaan heeft.

Verzoekers verkozen hieronder enkele passages voor te stellen:« .. ».

Ten vierde, telt de bestreden beslissing voetnoten die verwijzen naar documenten die zich bevinden in het administratief dossier.

Deze manier van doen houdt schending in van de volgende rechtspraak: « .. » (Cons. État (13e ch.), 17 juin.003, Adm. publ mens., 2003, p.130).

in casu, zijn de persartikels niet geannexeerd aan de bestreden beslissing, noch toegankelijk op het moment van de betekening van de bestreden beslissing

De praktijk volgens dewelke de advocaat het dossier kan opvragen bil DVZ eerbiedigt deze rechtspraak ook niet.

Inderdaad, “het dossier opvragen bij DVZ” zoals vaak voorgesteld wordt door uw Raad of Verwerende partij is zeker geen gemakkelijke klus

DVZ heeft in theorie 30 dagen om het dossier aan het onthaal van DVZ klaar te stellen en vaak is die dan een paar dagen voor het einde van de termijn pas beschikbaar. Vaak moet de advocaat ook aan zijn mail herinneren. Overigens kan het dossier enkel opgehaald worden door de advocaat ter plaatse bij DVZ en wordt het dossier niet per mail gestuurd.

Men zou allerminst van verwerende partij kunnen verwachten dat ze in geval van 9 ter aanvragen de persartikels die de toegankelijkheid en beschikbaarheid zouden aantonen en dus een heel belangrijk onderdeel uitmaken van de te nemen beslissing, inscanten en ze op eerste aanvraag per mail aan de advocaat overmaakt Dit zou dan een analoge werking zijn als die reeds bestaat en goed functioneert bij het Commissariaat generaal.

In de huidige stand van zaken, kan niet beschouwd worden dat verzoeker een effectieve kennis heeft van de gronden van de bestreden beslissing zodanig dat de motiveringplicht geschonden is.”

2.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

Uit het verzoekschrift blijkt evenwel dat de verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissing kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Waar de verzoekende partijen inhoudelijke argumenten ontwikkelen tegen de bestreden beslissing, voeren zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

2.4. Uit artikel 9ter van de Vreemdelingenwet blijkt dat een verblijfsmachtiging op grond van medische redenen enkel kan worden toegestaan indien de aanvrager bewijst dat hij een zeer ernstig gezondheidsprobleem heeft en er hiervoor geen adequate behandeling bestaat in diens land van herkomst.

2.5. Verzoekers menen dat de verwerende partij Rusland met Tsjetsjenië verwart en dat de beschikbaarheid in Tsjetsjenië dient nagegaan te worden. Bovendien heeft de veiligheidssituatie in Tsjetsjenië wel invloed op het verzorgingssysteem dat daar bestaat. Verzoekers wijzen op een citaat op de website van Artsen Zonder Grenzen.

2.6. De Raad wijst erop dat verweerder de aanvraag om machtiging tot verblijf beoordeelt in functie van het bestaan van het reële risico op het leven of fysieke integriteit van de aanvrager of het reële risico op een onmenselijke of vernederende behandeling indien er geen adequate behandeling is in het land van herkomst. Uit de bewoordingen van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en uit de parlementaire voorbereiding blijkt dat de wetgever de toekenning van een verblijfsrecht om medische redenen volledig heeft willen verbinden aan het EVRM en de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM). In de Memorie van Toelichting van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt immers het volgende toegelicht: *“vreemdelingen die op zodanige wijze lijden aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor hun leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in hun land van herkomst of het land waar zij verblijven kunnen, ten gevolge van de rechtspraak van het Europees Hof van de Rechten van de Mens, vallen onder de toepassing van artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EG (onmenselijke of vernederende behandeling)”* (Parl.St. Kamer, 2005-2006, DOC 51-2478/001, p.9). Verder wordt in de artikelsgewijze bespreking van de Memorie van Toelichting, met name artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (ter invoering van het nieuwe artikel. 9ter in de Vreemdelingenwet) gesteld: *“Het onderzoek van de vraag of er een gepaste en voldoende toegankelijke behandeling bestaat in het land van oorsprong of verblijf gebeurt geval per geval, rekening houdend met de individuele situatie van de aanvrager, en wordt geëvalueerd binnen de limieten van de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.”* (Parl.St. Kamer, 2005-2006, DOC 51-2478/001, p.35).

Ter herinnering: de artikelen 9ter en 48/4 van de Vreemdelingenwet vormen samen de omzetting in Belgisch recht van artikel 15 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 *“inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft en de inhoud van de verleende bescherming.”* De wetgever heeft derhalve bij de omzetting van voormelde richtlijn en het invoegen van de begrippen subsidiaire bescherming, reëel risico op ernstige schade en reëel risico op onmenselijke of vernederende behandeling, voor ernstig zieke vreemdelingen voor een parallelle procedure op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet gekozen, naast de asielprocedure. Zulks doet echter geen afbreuk aan de analoge betekenis van de begrippen uit artikel 9ter van de Vreemdelingenwet met de begrippen uit artikel 3 van het EVRM en de interpretaties hiervan in de rechtspraak van het EHRM. Er dient daarom te worden gewezen op het arrest nr. 26.565/05 van 27 mei 2008 van het EHRM in de zaak N. vs. het Verenigd Koninkrijk. In dit arrest geeft het Hof een overzicht van zijn jarenlange consistente rechtspraak sinds het arrest D. vs The United Kingdom (EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96) en herhaalt het de principes die het aanwendt met betrekking tot ernstig zieke vreemdelingen. Het Hof bevestigt dat er slechts sprake kan zijn van een schending van artikel 3 van het EVRM in het zeer uitzonderlijke geval (*“a very exceptional case”*), wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn (EHRM, grote kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, §42). Het oordeelt dat artikel 3 van het

EVRM niet het recht waarborgt om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst: de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van de betrokkene beïnvloedt, volstaat niet om een schending van die bepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing, dwingend zijn, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn (EHRM, grote kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, §42). Volgens het Hof kan artikel 3 van het EVRM niet beschouwd worden als een verplichting voor de verdragspartijen om de ongelijkheden tussen landen op het vlak van medische voorzieningen te overbruggen door het voorzien van gratis en onbeperkte gezondheidszorg voor illegale vreemdelingen. Het Hof heeft in het arrest N. t. Verenigd Koninkrijk de hoge drempel zoals gehanteerd in voornoemd arrest D. t. Verenigd Koninkrijk aldus behouden. Door zelf een overzicht van zijn rechtspraak te geven van 1997 tot aan het arrest N. t. Verenigd Koninkrijk en door de principes op te sommen die hieruit moeten worden afgeleid, laat het Hof er geen twijfel meer over bestaan hoe uitzonderlijk de situatie van een ernstig zieke vreemdeling moet zijn alvorens zijn uitzetting in strijd zou zijn met artikel 3 van het EVRM. Gelet op het belang dat de Belgische wetgever heeft willen toekennen aan het EVRM en de rechtspraak van het EHRM bij de vraag of een verblijfsrecht om ernstige medische redenen moet worden toegekend, is de hoge drempel bepalend bij de toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

2.7. Waar verzoekers aldus verwijzen naar de *“aantasting van de beschikbaarheid van medische zorg en slechte economische omstandigheden en een tekort aan medische staf”* in hun land van herkomst omwille van de veiligheidsproblemen aldaar, zonder dat hieruit evenwel blijkt dat de medische zorgen voor B. Z. onbestaande zijn, blijkt dat, gelet op de aangehaalde rechtspraak van het EHRM en de principes die het EHRM hanteert in gelijkaardige zaken, uit artikel 3 van het EVRM niet kan worden afgeleid dat de Belgische staat verplicht is om B. Z. verder te behandelen voor haar aandoening omwille van de op algemene wijze aangetoonde toestand van de gezondheidszorg. De verwerende partij kan bijgetreden worden waar zij stelt dat verzoekers in gebreke blijven aan de hand van concrete elementen aan te tonen dat de algemene veiligheidssituatie in Tsjetsjenië het hen onmogelijk zal maken de nodige medische zorgen voor B. Z. te verkrijgen. Derhalve volstaat het motief in de bestreden beslissing: *“Wat betreft de toegang tot de gezondheidszorg in Tsjetsjenië en de verwijzing naar het rapport van Médecins du Monde gepubliceerd in februari 2005, waar onder andere wordt verwezen naar het gebrek aan personeel / specialisten en de moeilijkheden om te komen tot een diagnose, de verwijzing naar artikels op de website van Médecins Sans Frontières, waar onder andere wordt gewezen op het feit dat het merendeel van de dokters gevlucht is, dient er opgemerkt te worden dat er in Tsjetsjenië projecten voor mensen met de aandoening van betrokkene zijn opgestart door Artsen zonder grenzen (AZG biedt in Tsjetsjenië o.a. primaire basiszorg en voert er operaties uit) en International Medical Corps.”* Zoals blijkt en in tegenstelling tot wat verzoekers voorhouden in het verzoekschrift, heeft de gemachtigde wel degelijk rekening gehouden met de aangevoerde argumenten inzake de toegankelijkheid tot de medische zorgen in Tsjetsjenië. Het gegeven dat de gemachtigde verder stelt dat niet-medische argumenten buiten de context van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet vallen, doet hieraan geen afbreuk.

2.8. In tegenstelling tot verzoekers' bewering in het verzoekschrift heeft verweerder wel degelijk rekening gehouden met de beschikbaarheid van de medische zorgen in Tsjetsjenië ter staving waarvan de ambtenaar-geneesheer verwijst naar verschillende websites waaruit blijkt dat de medische zorgen beschikbaar zijn in Tsjetsjenië.

2.9. Verzoekers menen dat zij in de praktijk, als Tsjetsjeen, geen toegang zullen krijgen tot de Russische mantelzorg. Verzoekers gaan hiermee evenwel volledig voorbij aan het advies van de ambtenaar-geneesheer waaruit blijkt dat geen mantelzorg vereist is. Het argument van verzoekers is bijgevolg niet dienstig.

2.10. Verzoekers betogen voorts aan de hand van ngo-verslagen dat de verwerende partij de (financiële) toegankelijkheid onvoldoende heeft onderzocht en onvoldoende is ingegaan op het argument dat zij als Tsjetsjeen niet dezelfde toegang hebben als Russen.

2.11. Uit de passage van OSAR Vluchtlingshilfe die verzoekers citeren blijkt dat de toegang tot medische zorgen die in principe gratis zijn problematisch kan zijn omdat in de praktijk toch betaald moet worden. Evenwel dient opgemerkt dat de verwerende partij zich geenszins beperkt heeft tot de stelling dat de zorgen gratis zijn en aldus op die wijze toegankelijk voor B. Z. De verwerende partij houdt tevens rekening met het feit dat verzoekers mogelijk financieel zullen moeten instaan voor de medische behandeling waar zij stelt dat *“Wat de financiële toegankelijkheid betreft, kan ervan worden uitgegaan dat gezien deze beslissing ook geldt voor haar echtgenoot dat hij ook een steentje bijdraagt in de*

financiële situatie van het gezin, bij terugkeer naar het land van herkomst. In het dossier bevindt zich namelijk geen enkele aanwijzing dat haar echtgenoot arbeidsongeschikt is. Overigens lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene in Rusland - het land waar zij tenslotte meer dan 23 jaar verbleef – geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben bij wie zij terecht zou kunnen voor (tijdelijke) opvang en hulp bij het bekomen van de nodige zorgen aldaar of voor (tijdelijke) financiële hulp. Bovendien verklaarde verzoekster tijdens haar eerste asielaanvraag dat onder andere haar broers, zus en halfzussen in het land van herkomst verblijven.” Verzoekers voeren hiertegen geen enkel verweer en tonen aldus niet aan dat deze motivering incorrect is.

Het EHRM heeft in zijn rechtspraak meermaals bevestigd dat het feit dat de medische behandeling aanwezig is, ook al is dat tegen een aanzienlijke kost, voldoende is. Eveneens heeft het EHRM in zijn rechtspraak gesteld dat het waarschijnlijk is dat de betrokkene een beroep zal kunnen doen op in het land van herkomst aanwezige familieleden, ook al werd dit ontkend door de betrokkene (EHRM 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, §§ 48, 49 en 50).

2.12. Nu uit het advies van de ambtenaar-geneesheer duidelijk blijkt dat de medische zorgen voor verzoekster in Tsjetsjenië zelf ter beschikking zijn en dat zoals hoger reeds gesteld, zelfs indien deze zorgen niet gratis zouden zijn, verzoekers niet aantonen dat zij niet bij machte zijn zelf financieel in te staan voor de kosten, ziet de Raad niet in waarom de verwerende partij nog verder had moeten motiveren op het argument dat *“mensen van Tsjetsjeense origine niet dezelfde toegang kennen als Russen uit Rusland.”* Verzoekers tonen hiermee geenszins aan dat het voor hen onmogelijk is toegang te krijgen tot de nodige medische zorgen.

2.13. Verzoekers citeren voorts een passage uit een rapport van OSAR van 5 oktober 2011 over de toestand in Tsjetsjenië waaruit blijkt dat aldaar geen gespecialiseerde centra voor de behandeling van het posttraumatisch stresssyndroom bestaan.

2.14. De Raad merkt op dat verzoekers aan de hand hiervan, niet kunnen aantonen dat de recentere informatie (30 november 2011) waarop verweerder zich, met inachtneming van de specifieke situatie van verzoekster en de benodigde zorgen, heeft gebaseerd om de aanvraag te beoordelen, verkeerd is. De loutere verwijzing naar een minder actueel algemeen rapport toont geenszins aan dat de medische behandeling en opvolging van B. Z. niet zullen kunnen worden verdergezet in Tsjetsjenië.

2.15. Waar verzoekers betogen dat de informatie waarnaar in de bestreden beslissing wordt verwezen, ten onrechte niet bij de beslissing is gevoegd waardoor zij niet de mogelijkheid hadden zich te verdedigen omtrent deze informatie, kunnen zij evenmin worden gevolgd. In de bestreden beslissing wordt immers uitdrukkelijk vermeld dat de informatie werd toegevoegd aan het administratief dossier van verzoekers. De rapporten waarnaar wordt verwezen, bevinden zich in het administratief dossier en verzoekers konden er aldus kennis van nemen, eventueel na uitdrukkelijk verzoek tot inzage. Verzoekers hadden immers via de regels inzake passieve openbaarheid van bestuur inzage kunnen vragen in het administratief dossier waarin zij deze stukken eenvoudigweg hadden kunnen terugvinden. Het theoretisch betoog van verzoekers over de duurtijd van het opvragen van een dossier bij de Dienst Vreemdelingenzaken en het feit dat het dossier aldaar dient geconsulteerd te worden, kan hieraan geen afbreuk doen. Immers blijven verzoekers steken in beweringen (uit niets blijkt dat verzoekers hun recht op inzage effectief hebben uitgeoefend waarbij zou blijken dat zij inderdaad werden geconfronteerd met deze problemen) en dient de Raad vast te stellen dat, zelfs indien het opvragen van een dossier enige tijd in beslag zou nemen en de advocaat ter plaatse dient te gaan voor consultatie van het dossier, zij hiermee niet aantonen dat dit hen verhindert tijdig en met kennis van zaken een beroep in te dienen. De Raad wijst er tevens op dat wanneer – zoals in casu het geval is – de informatie waarnaar verwezen wordt is opgenomen in de bestreden beslissing, het volstaat dat in het kort het voorwerp en de inhoud van het stuk worden vermeld, zonder dat het nodig is het stuk in extenso over te nemen of het als bijlage te voegen. Immers, de formele motiveringsplicht, zoals besproken onder punt 2.2., heeft als bestaansreden dat de rechtsonderhorige zou weten waarom een te zijnen opzichte genomen ongunstige beslissing werd genomen en dit, onder meer, teneinde hem in staat te stellen eventueel op nuttige wijze daartegen op te komen. Hiertoe volstaat dat duidelijk, maar desnoods bondig, in de bestreden beslissing zelf wordt aangegeven op welke gronden zij berust (RvS 29 juni 1993, nr. 43.526; RvS 30 juni 1993, nr. 43.596). Nu duidelijk blijkt dat verzoekers op de hoogte zijn van de inhoud van de informatie waarnaar verwezen wordt door de korte beschrijving ervan in de bestreden beslissing, stond het hen vrij zich hiertegen te verweren in het kader van huidig beroep. Het betoog van verzoekers dat zij zich niet hebben kunnen verdedigen mist dan ook grondslag.

Verzoekers tonen geen schending aan van de materiële motiveringsplicht, van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en van de zorgvuldigheidsplicht. Evenmin ligt een manifeste appreciatiefout voor.

Het enig middel is in al zijn onderdelen ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf april tweeduizend en twaalf door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER